

20. Bőjt ötödik vasárnapja.
Nyugalmazott lelkészek, lelkészözvegyek és árvák vasárnapja.

A HETEDIK SZÓ .

Lukács 23,46
János 10,11-18

Isten segítségével ma végére érkezünk annak a sorozatos igehirdetésnek, melyekben Megváltónknak a Keresztfán elmondott hét szavának, imádságának drága üzeneteit hallgathattuk meg. Ma a hetedik szó az alapige: "Atyám, a te kezedbe teszem le az én lelkemet."

Amilyen nyugtalanná teheti az ember lelkét, amikor utolsó órájában arra kell gondolnia, hogy még mennyi mindent el kellett volna végeznie; éppoly nagy nyugalmat adhat az a tudat, hogy ami rám volt bízva azt megtettem, elvégeztem. Megváltónk lelkét ez a nyugalom töltötte el. Elhangzott a győzelmi kiáltás: "Elvégeztetett!" Most már nyugodtan hajtja le fejét a Kereszten. Csak még az esti imádságot kell elmondania. Mert délután három óra van, az estéli imádság ideje. Egész Izráel imádkozik ebben az órában. A templomhegyről a városon át a Golgotára hozza a szél a hatalmas templomkürtök hangját. Jézus hallotta a kürtök szavát és ő is imádkozik. Ő is esti imádságát mondja. Azt, amit egész Izráel imádkozik. A 31. zsoltár 6. versét: "Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engemet, oh Uram, hűséges Isten." Ezt mondja Jézus Krisztus is, csak más, magasabb értelemben: "Atyám, a te kezedbe teszem le az én lelkemet."

Atyám.

Ez volt az ő első bizonyágtétele 12 éves korában.

/Lk 2,49/ Ez volt első szava a Kereszten is. És utoljára ismét a nagy szót mondja ki: Atyám! Mert ebben a szóban a Fiúság Lelke szólal meg. Mintha utolsó imádságával is arra emlékeztetne minket is, hogy az Ő Lelke által mi is így kiáltunk: "Atyánk!" /Rm 8,15-17/

A te kezébe.

A Te mindeneket teremtő kezébe. /Zsolt 8,7; Jób 10, 3.8/ Abba a hatalmas, erős kézbe, amely kivezette, megváltotta népét a szolgálat házából. /Ex 13,3/ Ez a kéz most sem rövidült meg. Ebben a hatalmas kézben most is van megszabadításra való erő. /És 50,2/ Abba az irgalmas és hűséges kézbe, amelyből senki ki nem ragadhatja a te juhaidat. /Jn 10,29/

Jézus Krisztusnak éppen ez az imádsága, átszegzett kézzel mondott fohásza legyen vigasztalás és bátorítás a mi számunkra is, hogy minket sem ragadhat ki senki az Ő kezéből. Önmagunkra és másokra nézve is élhetünk ^a Pál apostol által ki-mondott nagy bizonyosságban: "Meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig." /Fil 1,6/

Teszem le.

Az a nagy bizonyosság szólal meg itt, amiről János evangéliumából mai istentiszteletünkön hallottunk már: "Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le magamtól. Van hatalmam, hogy letegyen és van hatalmam, hogy ismét felvegyem."

Íme így lesz ez az esti imádság Jézus ajkán győzelmi

kiáltás: Nem ti vettétek el az én életemet, én tettem le azt! Nem a szegek és a kötelek tartanak engem fogva a Kereszten, hanem az engedelmesség és a szeretet. Krisztus ugyanis semmivel sem arathatott volna fényesebb diadalt - mondja Kálvin-, mint azzal a rettenthetetlen dicsekedésével, hogy az ő lelkének /melyet mindannyian elveszettnek gondoltak/ Isten az őrizője. /Ev.Harm. IV.155/

Lelkemet.

Vegyük csak sorra a Keresztfán elmondott szavakat. Azt találjuk, hogy Jézus Krisztus azokban foglalkozott az ő ellenségeiért való közbenjárással, a megtérő bűnös megbátorításával, saját anyja további sorsával, saját testi szenvedésével, majd azzal a nagy "üggyel", amire odaszánta egész életét, amiért jött, az ember megváltásának nagy "ügyével"; s most utoljára az ő lelkének sorsával van elfoglalva. Ez a sorrend is sok mindenre tanít bennünket. Ki merem mondani: nem ̄ Isten szerint való, amikor valaki az első helyre teszi az ő lelkének sorsát, amikor szinte kizárólag csak az ő személyes üdvösségével foglalkozik, ahogyan mondani szoktuk. De nem Isten szerint való az sem, amikor az ember nem érkezik el oda, ahova Megváltónk: az ő lelkével való törődéssel. Mélyen megrendítő, amikor emberek haldoklásukban is csak vagyonukkal, munkájukkal, eredményeikkel, hozzátartozóikkal foglalkoznak, s úgy halnak meg /mert úgy éltek talán/ mintha nem lenne lelkük.

Bárcsak e tekintetben is tudnánk igazán "kálvinisták" lenni, s tanulni a mi nagy tanítónktól, Kálvin Jánostól, aki 1564 ápr.25-én kelt végrendeletében ezt a krisztusi sorrendet

követve, többek között így szól: "Kijelentem, hogy ebben a hitben akarok élni és halni és nincs más reményem és bizakodásom, mint az, hogy engem Ő kegyelmébe fogadott, ami üdvösségem egyetlen alapja. Elfogadom azt a kegyelmet, melyet Ő nékem a mi Urunk Jézus Krisztusban megmutatott és az Ő szenvedésének és halálának érdemére támaszkodom, hogy azáltal minden bűneim eltemettesenek. Könyörgök is Hozzá, hogy mossa és tisztítson meg a mi nagy Megváltónk vére által, mely minden szegény bűnösért kiontatott, hogy megjelenhessek orcája előtt, az Ő képét viselve."

Akik utána mondták.

Jézus Krisztus Keresztfán elmondott imádságának nagy hatása volt az első keresztyénekre. István diakonus megkövezése alkalmával így imádkozott: "Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! / Act 7,59/ Péter apostol pedig azt tanácsolja, hogy akik Isten akaratából szenvednek is, ajánlják lelküket a híj Teremtőnek. /1 Pt. 4,19/ "Sokan haltak meg már meg ezzel a szóval ajkukon. Amikor Husz Jánost máglyára vitték, a fejére magas papi süveget nyomtak, mely tele volt rajzolva ördögökkel, akiknek martalékául odaszánták lelkét az Ő bírái és hóhérai; de Ő csak ezt a kiáltást ismételte: „Atyám, a te kezedbe teszem le az én lelkemet." Ez volt utolsó sóhaja Polykarpusznak, prágai Jeromosnak, Luthernek, Melanchtonnal és még sok más nagy léleknek is. Ki kívánhatná ennél felségesebb szárnyakra bízni lelkét Istenhez való röptében? De akár ez lesz csakugyan utolsó imádságunk a halálban, akár nem: legyen az egész életünknek buzgó könyörgése: „Atyám - a Jézus Krisztus által -, a te kezedbe teszem le az én lelkemet." /Stalker/ Amen.